

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **V. a. s., IČO X**
sídlem L. 538, P.
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016 č. j. KUOK 67755/2016, ve věci
správního deliktu,**

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerov ze dne 17. 5. 2016, č. j. MMPPr/065684/2016/JP, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. Správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka vozidla Renault RZ: X nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 9. 11. 2015 v době kolem 10:15 – 10:35 hodin v Přerově na ulici Kratochvílova (v místech na ulici Kratochvílova před budovou pošty) se blíže neustanovený řidič motorového vozidla na parkovišti označeném svislou dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ touto dopravní značkou neřídil, neboť v rozporu s pokyny uvedenými na parkovacím automatu si po zastavení na parkovišti nesplnil povinnost vyzvednout parkovací lístek a bezodkladně ho umístit na čelní sklo vozidla, a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a na náhradě nákladů správního řízení částku 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně vyšel z písemného materiálu Městské policie Přerov, vlastní výzvy ze dne 3. 12. 2015 č. j. MMPr/15504/2015/JP, zprávy Magistrátu hlavního města Prahy a uzavřel, že žalobkyně je provozovatelem vozidla Renault RZ X (dále v rozsudku též jen „předmětné vozidlo“), že se stal skutek uvedený výše, že žalobkyně nezaplatila určenou částku dle výzvy s tím, že označila řidiče předmětného vozidla v inkriminovanou dobu, který byl nekontaktní, že přestupek řidiče vozidla byl odložen, že byl ve věci vydán příkaz, proti kterému žalobkyně prostřednictvím svého zástupce podala včasný odpor, že žalobkyně byla vyrozuměna o provedení dokazování listinami, že dne 3. 5. 2016 správní orgán I. stupně provedl dokazování listinami a na základě podkladů obsažených ve spisovém materiálu bez nařízení ústního jednání rozhodl s tím, že odpovědnost za předmětný delikt je objektivní, tedy odpovědnost za výsledek, bez ohledu na zavinění.
3. K odvolání žalobkyně žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně se závěrem, že ze spisového materiálu je zřejmé a bez jakýchkoliv pochybností, že předmětné vozidlo bylo ponecháno v místě, kde zůstalo stát v rozporu se zákonem o silničním provozu, provozovatelem uvedeného vozidla je žalobkyně a v řízení nebyly splněny liberační důvody dané § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, které by žalobkyni zbavovaly odpovědnosti za správní delikt s tím, že nelze hovořit o tom, že došlo k nepochybnému ustanovení řidiče vozidla, když správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči konkrétní osobě. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně měla možnost po celou dobu řízení o správním deliktu se seznámit se spisovým materiálem, k němu se vyjádřit nebo sama důkazy navrhnout a i přes vyrozumění o provádění dokazování ze dne 14. 4. 2016 této možnosti nevyužila, čímž se sama krátila na svých právech. Žalobkyně sice označila řidiče předmětného vozidla, kterého správní orgán předvolal, avšak na provozovatelem uvedených adresách byl označený řidič neznámý a nemohl tak skutečnost, že v daném čase vozidlo užíval a řídil, potvrdit ani vyvrátit.

B. Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě namítala, že:

[a] Řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku s tím, že postup správního orgánu I. stupně byl nedostatečný, když správní orgán musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění

totožnosti pachatele přestupku a správní orgán I. stupně tak měl kontaktovat velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky a požádat o spolupráci, dále předvolat žalobkyni jako provozovatele vozidla k podání vysvětlení. Dle žalobkyně není pro zahájení řízení o přestupku podstatné, zda si řidič přebírá písemnosti, když správní orgán může řízení o přestupku zahájit doručením oznámení fikcí nebo opatrovníkovi, to za situace, kdy žalobkyně oznámila totožnost řidiče včetně doručovací adresy a legitimně očekávala, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s oznámeným řidičem. Postup správního orgánu I. stupně v posuzované věci tak shledává účelovým.

[b] Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, čímž došlo ke zkrácení žalobkyně na jejích procesních právech dle čl. 6 odst. 1, odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, to za situace, kdy žalobkyně měla zájem účastnit se ústního jednání a jeho absenci namítala i v odvolání, když obviněný ze spáchání jiného správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku (zde odkázala na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014 - 35 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015 - 30).

[c] Správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu, aniž by k tomu měl dostatečné podklady s tím, že řízení zahájil jen na základě dokumentů od městské policie, a to „Oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku, „Oznámení o zjištěném přestupku“ a fotografií, ze kterých však není vůbec zřejmé, zda k nějakému přestupku došlo, ani okolnosti jeho spáchání a zjištění a řízení tak bylo zahájeno nezákonně.

[d] Správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla spáchal přestupek, když tato skutečnost vyplývá pouze z „Oznámení o zjištěném přestupku“, které je svojí povahou úředním záznamem a nemůže tak být považován za důkazní prostředek (a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 sp. zn. 1 As 96/2008) s tím, že oznámení přestupku je totožným dokumentem jako úřední záznam a jedná se navíc o procesní přípis městské policie, kterým městská policie postupuje věc k projednání správnímu orgánu. Dle žalobkyně z žádného dokumentu nevyplývá, že by řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek a tato skutečnost je poprvé zmíněna až ve výzvě k úhradě určené částky, kterou vyhotovil správní orgán I. stupně. Z fotografií není zřejmé protiprávní jednání řidiče, nejsou kvalitní a není na nich vidět čelní sklo vozidla řidiče a nelze tak s jistotou tvrdit, že řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek s tím, že na daném místě je parkování povoleno v určité hodiny bez parkovacího lístku, avšak na fotografiích absentuje datum a čas pořízení a nelze tak mít za to, že fotografie byly skutečně pořízeny dne 9. 11. 2015 v 10:15 hodin, když řidič sám uvádí, že dne 9. 11. 2015 v ulici Kratochvílova vůbec neparkoval (a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016 č. j. 30 A 80/2015 - 43). Dle žalobce uvedené fotografie nelze užít k důkazu.

[e] V rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně popsáno místo spáchání přestupku, když nároky kladené na výrok o přestupku (§ 77 zákona o přestupcích) je třeba klást i na výrok o správním deliktu provozovatele vozidla a je nutné, aby samotné přestupkové jednání bylo důkladně popsáno ve výroku rozhodnutí. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v Přerově na ulici Kratochvílova (v místech na ulici Kratochvílova před budovou pošty)“. Dle žalobkyně v době vyhotovení rozhodnutí mohla být na daném místě pošta, avšak o měsíc později již na daném místě pošta být

nemusí a výrok rozhodnutí musí obstát i po delší době od vyhotovení rozhodnutí, což v posuzované věci splněno není. Dle žalobkyně není rozhodující, kdyby z fotografií založených ve spise šlo určit, kde bylo vozidlo zaparkované, když povinností obviněného není s fotografiemi procházet ulici a zjišťovat, kde mělo být vozidlo zaparkované, ale je jeho právem již z výroku rozhodnutí seznat, kde se konkrétně skutek stal, navíc za situace, kdy by vozidlo bylo zaparkováno v ulici Kratochvílova, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích a jeho spáchání nenaplnňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Zde žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015 č. j. 2 As 111/2015 – 45, ze dne 10. 12. 2014 č. j. 9 As 80/2014 – 39 a ze dne 23. 11. 2010 č. j. 4 As 28/2010 – 56.

[f] Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, kdy § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče a uvedené pravidlo vyžaduje nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užívání vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Uvedená premisa je pak zcela v rozporu se zásadou presumpce nevin.

C. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že tuto navrhl zamítnout v celém rozsahu s odůvodněním, že své námitky směřující do postupu správních orgán žalobkyně opírá o své subjektivní názory jak na problematiku objektivní odpovědnosti, tak na procesní postupy správních orgánů, kdy své závěry dále opírá o selektivní výběr rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tak krajských soudů. Námitky žalobkyně jsou nedůvodné, jsou vyvrácené spisovým materiálem správního orgánu I. stupně, jeho rozhodnutím a následně rozhodnutím žalovaného a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2016 – 46.

D. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 23. 11. 2015 bylo na Magistrát města Přerov doručeno oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku podané Městskou policií Přerov ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ze kterého se podává, že směřovalo na neznámého řidiče s tím, že dne 9. 11. 2015 v 10:15 hod., na ul. Kratochvílova - KB bylo zjištěno vozidlo tov. zn. Renault, žluté barvy, RZ X, provozovatele – žalobce. K oznámení byla připojena kopie průpisu hlášenky č. 2015/12606, ze které se podává, že řidiči vozidla byl zanechán lístek, kde bylo řidiči předmětného vozidla sděleno, že dne 9. 11. 2015 v 10:15 – 10:35 bylo zjištěno a zadokumentováno podezření ze spáchání dopravního přestupku IP 13c – bez (dále nečitelné), kterého se měl dopustit na ulici Kratochvílova a řidič byl upozorněn, že v případě, že se nedostaví do 11. 11. 2015 k řešení přestupku, bude věc postoupena správnímu orgánu k dalšímu řešení. Na boku je rukou dopsána identifikace provozovatele

vozidla. Z připojených fotografií se podává, že na první z nich je zachyceno zepředu žluté vozidlo zn. Renault, RZ X stojící ve vozovce mezi stříbrným vozidlem a žlutou čarou na vozovce před budovou oranžovo-žluté fasády se šedivým soklem a spouštěcími vraty, na čelním skle vlevo nahoře (z pohledu před autem stojící osoby) má žlutými číslicemi uvedeno číslo 222. Na druhé fotografii je zachyceno stejné vozidlo zezadu, a to před částí značky obsahující tabulku s uvedením Po-Pá (a nečitelný časový údaj) a So (nečitelný časový údaj) s nečitelným textem v oranžovém rámečku a šipkou směřující vlevo, u něhož stojí osoba v modré bundě. Na třetí fotografii je zachyceno přibližné čelní sklo žlutého vozidla se žlutým číslem 222 (z pohledu před autem stojící osoby) s tím, že za stěračem je umístěn bílý lístek s nečitelným textem. Na situačních fotografiích je zachycena budova oranžovo-žluté fasády se šedivým soklem, před kterou se nachází značka označující placené parkoviště s dodatkovou tabulkou udávající časový údaj – Po-Pá 8:00 – 18:00 hod., So 8:00-12:00 hod. s textem v oranžovém rámečku 10,- Kč/30 min. a černou šipkou směřující vlevo. Na další fotografii je zachycena část stejné budovy a budova Komerční banky, a. s., před kterou stojí opět značka označující placené parkoviště s dodatkovou tabulkou udávající časový údaj – Po-Pá 8:00 – 18:00 hod., So 8:00-12:00 hod. s textem v oranžovém rámečku 10,- Kč/30 min. a černou šipkou směřující vpravo. Na dalších dvou fotografiích je zachycen parkovací automat a jeho přiblížení, ze kterého se podává, že parkování je zpoplatněno a je zde umístěn text o povinnosti řidiče odebrat parkovací lístek a umístit jej za čelní sklo vozidla. Z oznámení o zjištěném přestupku ze dne 19. 11. 2015 se podává, že Městská policie Přerov oznámila zjištěný přestupek neznámého pachatele s tím, že přestupek měl být spáchán 9. 11. 2015, v 10:15 hod. v Přerově na ul. Kratochvílova předmětným vozidlem a jednalo se o přestupek dle § 4 písm. c), § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona – IP 13c.

7. Správní orgán I. stupně učinil výzvu k uhrazení určené částky adresovanou žalobkyni jako provozovatelce předmětného vozidla dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení částky 500 Kč do 15 dnů od doručení s odkazem na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s tím, že ve výzvě je uveden skutek ze dne 9. 11. 2015 a adresát byl poučen mj. o možnosti sdělit písemně příslušnému správnímu orgánu osobu řidiče, která v předmětné době skutečně řídila provozované vozidlo. Uvedená výzva byla doručena žalobkyni do vlastních rukou dne 4. 12. 2015, jak se podává z příslušné doručky. Na výzvu reagovala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce (spol. O. V. s. r. o.) tak, že jí provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě L. H. N., narozený X, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., pro doručování A. 362/11, P. V., zaměstnanec spol. O. V. s. r. o. Správní orgán I. stupně následně dožádal Magistrát hlavního města Prahy o provedení podání vysvětlení označeného řidiče, přičemž dožádaným orgánem bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že označený řidič si nepřevzal písemnosti ani na adrese pro doručování ani na adrese trvalého bydliště, přičemž přiložil mezinárodní doručenkou a obálku s adresou zmocněncem žalobkyně označeného bydliště řidiče ve Vietnamu, ze které se podává, že zásilka se vrátila z Vietnamu s poznámkou doručovatele odstěhován (gone away). K vyřízení dožádání rovněž dožádaný soud přiložil obálku s písemností adresovanou označenému řidiči na adresu P., A. 362/11, která se vrátila odesílateli s poznámkou poštovního doručovatele – adresát je na uvedené adrese neznámý, nemá schránku. Následně správní orgán I. stupně dne 24. 3. 2016 odložil věc, aniž by zahájil řízení o přestupku pro uvedený skutek, neboť nezjistil do šedesáti dnů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

8. Dne 29. 3. 2016 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. MMPr/041150/2016/JP příkaz, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil jí za to pokutu ve výši 1.500 Kč, proti tomuto příkazu podala žalobkyně včasný neodůvodněný odpor. Vyrozuměním ze dne 14. 4. 2016, doručeným žalobkyni dne 15. 4. 2016, správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni o provádění dokazování listinami dne 3. 5. 2016 s tím, že žalobkyně má právo po skončení dokazování se k podkladům vyjádřit, popř. takto učinit nejpozději do 10. 5. 2016. Z protokolu ze dne 3. 5. 2016 č. j. MMPr/059087/2016/JP se podává, že uvedeného dne bylo provedeno dokazování listinami (výše uvedenými), žalobkyně ani její zmocněnec se k provedení dokazování bez omluvy nedostavili. Následně správní orgán vydal shora uvedené rozhodnutí, proti kterému žalobkyně podala dovolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

E. Posouzení věci krajským soudem

9. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
10. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
11. Podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla a osoba, které provozovatel svěřil vozidlo, s výjimkou, kdy provozovatelem vozidla je zpravodajská služba, jsou povinni na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona; tímto ustanovením není dotčeno ustanovení zvláštního právního předpisu.
12. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
13. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
14. Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud věc projednal u jednání dne 20. 3. 2018 v nepřítomnosti žalobkyně, když tato se k jednání bez omluvy nedostavila a o odročení jednání nepožádala.

K námitce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku

16. Předně považuje krajský soud za vhodné uvést, že správní delikt provozovatele vozidla upravený v § 125f zákona o silničním provozu je deliktem subsidiárním, neboť teprve v případě, že nelze zjistit řidiče vozidla, který spáchal přestupek na úseku silničního provozu, činí uvedený zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Provozovatel vozidla se může své odpovědnosti zbavit jen z důvodů uvedených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015 – 46 (uveřejněném na www.nssoud.cz) uzavřel, že: „pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
18. V posuzované věci správní orgán po oznámení podezření ze spáchání přestupku neměl k dispozici údaje o řidiči předmětného vozidla v den 9. 11. 2015, když řidiče hlídka Městské policie Přerov na místě samém nezjistila a ani po zanechání oznámení o podezření ze spáchání přestupku řidič vozidla nijak Městskou policii Přerov nekontaktoval. Tedy bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku nebyla totožnost řidiče známa a nebyla ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení (ostatně při oznámení o podezření ze spáchání přestupku Městská policie uvedla: pachatel neznámý). Za dané situace správní orgán zcela v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vydal výzvu k zaplacení určené částky s poučením o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním doručeným správnímu orgánu dne 1. 12. 2015, kde označila totožnost řidiče vozidla v uvedený den, a to uvedením jména, příjmení, data narození, adresou bydliště a adresou, kde si označený řidič přebírá zásilky. Správní orgán prostřednictvím dožádání poté vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení a výzvu mu doručoval na adresu bydliště ve Vietnamu, avšak zásilka se vrátila správnímu orgánu nedoručená s poznámkou, že se adresát odstěhoval. Ani na adresu, kterou žalobkyně uvedla, že si zde řidič přebírá písemnosti, se však řidiči nepodařilo výzvu doručit, když zásilka se vrátila s poznámkou poštovního doručovatele, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Při zohlednění, že žalobkyní označený řidič je cizím státním příslušníkem, na obě uvedené adresy se mu nepodařilo výzvu k podání vysvětlení doručit, lze takto označeného řidiče považovat za osobu, kterou nelze dohledat a nedaří se jí doručovat. Není důvodu, dle závěru krajského soudu, aby správní orgán konal vícero šetření k zjištění místa pobytu označeného řidiče. Dle závěru krajského soudu muselo být žalobkyni při označení

řidiče známo, že se jej nepodaří kontaktovat a jednání žalobkyně lze považovat za obstrukční procesní strategii.

19. Nedůvodnou shledává krajský soud argumentaci žalobkyně, že správní orgán mohl předvolat k podání vysvětlení žalobkyni, neboť žalobkyně označila osobu, která dle jeho vyjádření v předmětný den řídila vozidlo, avšak správnímu orgánu se nepodařilo zjistit takové okolnosti, pro které by mohl zahájit řízení o přestupku. Na uvedeném by ničeho nezměnilo ani vysvětlení žalobkyně, když lze předpokládat, že tato by pouze zopakovala to, že auto v předmětný den užíval označený řidič. To však samo o sobě nepostačuje k závěru, že takto označený řidič vozidlo skutečně řídil i v době, kdy bylo zaparkováno bez poplatku na zpoplatněném parkovišti. Ani žalobkyní v žalobě tvrzená smlouva o půjčce by takovou skutečnost prokázat nemohla (již z důvodu toho, že musela nutně být vyhotovena před tím, než označený řidič měl vozidlo užívat). Za zcela účelové považuje krajský soud tvrzení žalobkyně, že by poskytla správnímu orgánu e-mailovou adresu či telefonní číslo na označeného řidiče, když to mohla učinit již v reakci na výzvu k zaplacení určené částky, avšak neučinila tak. Přičemž zcela bez významu není ani ta skutečnost, že označený řidič měl přebírat písemnosti na adrese sídla zmocněnce žalobkyně ve správním řízení – spol. O. V. s. r. o. a měl být jeho zaměstnancem a lze tedy důvodně předpokládat, že na uvedené adrese skutečně poštu přebírat bude. Naopak však poštovní doručovatel nemohl zásilku označenému řidiči doručit z důvodu, že je na uvedené adrese neznámý. Dle krajského soudu tak žalobkyně označila za řidiče takovou osobu, která na svou obtížnou dosažitelnost má potenciál významnou měrou prodloužit a učinit ne hospodárným případné přestupkové řízení vedené proti ní, popřípadě označení osoby, u níž může dojít k jejímu „odsouzení“, aniž by se o něm reálně dozvěděla a mohla na něj odpovídajícím způsobem reagovat (viz žalobkyní navrhované použití právní fikce doručení, popřípadě institutu opatrovníka). Za takové situace je pak dle krajského soudu ne hospodárné činit dotazy na velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky již z povahy věci, neboť by se jen prohluboval dopad obstrukčního jednání zmocněnce žalobkyně a nijak by nepřispěl ke splnění povinností správního orgánu, i kdyby šlo jen o sepsání prostého elektronického dotazu na velvyslanectví.
20. Navíc správní orgán není v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče povinen předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla.
21. Za situace, kdy neexistuje žádný důkaz o tom, kdo skutečně předmětné vozidlo dne 9. 11. 2015 parkoval v místě zpoplatněného parkování na ulici Kratochvílova v Přerově, zasahující hlídka Městské policie Přerov o totožnosti osoby řidiče neměla též žádného poznatku a žalobkyní označený řidič byl vůči správnímu orgánu nekontaktní a s přihlédnutím k obstrukční povaze takto označeného řidiče, dospěl krajský soud

k závěru, že zjišťování správního orgánu stran pachatele přestupku bylo v posuzované věci zcela dostatečné a uvedenou námitku žalobkyně tak shledává krajský soud za nedůvodnou.

K námitce nenařízení ústního jednání

22. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu je doposud jednotná v tom, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. např. rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, č. j. 3 As 32/2004 - 53, č. 852/2006 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, oba uveřejněné na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40 pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že pro naplnění požadavků kladených na smluvní státy čl. 6 Úmluvy postačuje, když je ústní jednání provedeno (resp. umožněno) ve fázi soudního přezkumu. Je to především nezávislý a nestranný soud, u něhož je nutné, aby měl obviněný možnost jej bezprostředně seznámit se svou kauzou a prezentovat před ním osobně svou obranu. K závěru, že záruky podle čl. 6 Úmluvy se vztahují primárně na fázi soudního přezkumu správních rozhodnutí, dospěl již dříve Ústavní soud [nález sp. zn. Pl. ÚS 28/98 ze dne 23. 11. 1999 (N 161/16 SbNU 185; 2/2000 Sb.)]. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 (uveřejněném na www.nssoud.cz) pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. V řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o nějž jde i v nyní posuzované kauze, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k těmto závěrům se Nejvyšší správní soud opakovaně přihlásil - srov. rozsudky ze dne 16. března 2016, č. j. 1 As 277/2015 - 33 a č. j. 1 As 166/2015 - 29, dále ze dne 29. března 2016, č. j. 1 As 7/2016 - 30, ze dne 6. dubna 2016, č. j. 3 As 260/2015 - 58 a ze dne 7. dubna 2016, č. j. 5 As 122/2015 - 18).
23. V posuzované věci správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni o provádění dokazování, a to vyrozuměním ze dne 14. 4. 2016, č. j. MMPř/050078/2016/JP, které bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 15. 4. 2016 s tím, že stanovil termín pro takové dokazování listinami na den 3. 5. 2016. V uvedený termín se však žalobkyně ani její zmocněnec ke správnímu orgánu nedostavili, ani mu nesdělili důvod své absence, o nový termín nepožádali. Správní orgán I. stupně pak vyhotovil protokol o provedení důkazu, vyčkal uplynutí lhůty k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí a následně dne 17. 5. 2016 vydal rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla.
24. Správní orgán I. stupně dne 3. 5. 2016 provedl dokazování listinami uvedenými ve výše označeném protokolu, a to mimo jednání (§ 51 odst. 2 s. ř.). O tom byla řádně a včas žalobkyně uvědomena (§ 51 odst. 2 s. ř.) a správní orgán o tomtéž v souladu s § 53 odst. 6 s. ř. vyhotovil protokol. Ve vyrozumění o provedení dokazování byla žalobkyně současně řádně poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to do 10. 5. 2016, tedy do doby po provedeném dokazování mimo jednání, čehož opět nevyužila. Žalobkyně tak nebyla na svých právech zkrácena, když správní orgán I. stupně měl k dispozici všechny nezbytné podklady (jak bude uvedeno níže) pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti nelze odhlédnout ani od toho, že žalobkyně v rámci řízení před správními orgány ničeho neuváděla na svoji obranu, žádné důkazy neoznačila a byla zcela nečinná, i když měla dostatek času se s obsahem spisu seznámit a případně vznést námitky a být účastna při provádění důkazů mimo jednání. Vzhledem k formě shromážděných důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán I. stupně s důkazy bezprostředně seznámil. Rovněž povaha spáchaného deliktu (parkování bez zaplaceného parkovacího lístku) takový postup umožnila a nevyžadovala nařízení ústního jednání. Krajskému soudu je znám závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015 – 30, avšak s ohledem na výše uvedenou jinou judikaturu Nejvyššího soudu při zohlednění konkrétní věci má zato, že i přes závěry v tomto rozsudku uvedené, nebylo nenařízení ústního jednání v posuzované věci procesní vadou, která by vedla k nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu a potažmo i žalovaného.

25. Na základě výše uvedeného tak krajský soud námitku důvodnou neshledává.

K námitce nedostatečných podkladů pro zahájení řízení

26. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně neměl dostatek podkladů pro zahájení řízení o správním deliktu. Předně považuje krajský soud za nezbytné uvést, že je třeba rozlišovat význam podkladů pro zahájení řízení od významu podkladů sloužících jako důkazní prostředky, přičemž není vyloučeno, aby tyto podklady sloužily jak pro zahájení řízení, tak pro dokazování. Správní orgán tak může dojít k závěru, že shromážděné podklady postačují k zahájení řízení proti konkrétní osobě, avšak v průběhu řízení po provedeném dokazování (či jeho doplnění) může dojít k závěru, že (typicky v přestupkových věcech či věcech správních deliktů) nebylo prokázáno jednání konkrétní osoby naplňující skutkovou podstatu přestupku či správního deliktu.
27. Z obsahu správního spisu se podává, že správní orgán zahájil řízení o uložení pokuty za správní delikt, a to oznámením příkazu ze dne 29. 3. 2016, č. j. MMPr/041150/2016/JP žalobkyni dne 30. 3. 2016. Uvedený postup zvolil poté, co mu byl oznámen přestupek neznámého pachatele spočívající v neoprávněném stání na zpoplatněném místě bez parkovacího lístku nemající za následek dopravní nehodu. K oznámení přestupku Městská policie Přerov přiložila sadu fotografií zachycující předmětné vozidlo v místě zpoplatněného stání a úpravu zpoplatněného režimu stání a dále kopii průpisu hlášenky o podezření ze spáchání uvedeného dopravního přestupku s tím, že v oznámení byla uvedena současně provozovatelka předmětného vozidla – žalobkyně. Totožnost řidiče vozidla nebyla v době oznámení jak Městské policii Přerov, tak správnímu orgánu I. stupně známa a současně se jednalo o podezření ze spáchání přestupku, který bylo v předmětné době možné projednat v blokovém řízení (§ 125c odst. 7 písm. a/ zákona o silničním provozu). Na výzvu k uhrazení určené částky žalobkyně reagovala označením řidiče, který měl v předmětné době vozidlo řídit, avšak ani přes učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo zjistit pachatele přestupku a řízení ve věci přestupku bylo odloženo.
28. Dle obsahu správního spisu tak dle krajského soudu správní orgán I. stupně měl všechny podklady, na základě kterých mohl zahájit řízení o uložení pokuty za správní delikt provozovatele vozidla. Ostatně, samotná žalobkyně v průběhu správního řízení neoznačovala žádné důkazy (natož tvrdila), které by měly za následek její liberaci z odpovědnosti za uvedený správní delikt, tak jako neoznačovala (natož tvrdila), že by nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu vymezená v ustanoveních § 125f odst. 1 a 2, ve spojení s (v tomto případě relevantním) § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. mohla např. poukázat na to, že vozidlo neparkovalo v místě, v němž to dopravní značení zakazovalo, popř., že parkovací lístek měla řádně zakoupen (to ostatně

zcela obecně až spekulativně činí až v žalobě), ale třeba i na to, že není provozovatelem vozidla nebo že porušení pravidel vedlo ke vzniku dopravní nehody.

29. Krajský soud ani tuto žalobní námitku neshledává důvodnou.

K námitce nedostatečného vymezení místa spáchání skutku

30. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS či rozsudek téhož soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 As 172/2016 - 46, uveřejněné na www.nssoud.cz).
31. Ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladu rozhodnutí založených ve správním spise (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, uveřejněné na www.nssoud.cz).
32. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35, uveřejněný na www.nssoud.cz), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, uveřejněný na www.nssoud.cz).
33. V rozsudcích ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33 (uveřejněné na www.nssoud.cz), pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že

nároky na vymezení místa spáchání deliktu nelze paušalizovat, neboť každý skutek je individuální a vyznačuje se rozličnými skutkovými okolnostmi. Podstatné je, aby bylo místo spáchání skutku vymezeno takovým způsobem, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným jednáním. Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je přitom nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. S tím také souvisí požadavek na bližší specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k zajištění, aby obviněný věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné.

34. V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 234/2016 – 46 (uveřejněném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*Tak například pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Toto bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaku přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Tak Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“ Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.“*
35. V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezeno takto „.....neboť dne 9. 11. 2015 v době kolem 10:15 – 10:35 hodin v Přerově na ulici Kratochvílova (v místech na ulici Kratochvílova před budovou pošty) se blíže neustanovený řidič motorového vozidla na parkovišti označeném svislou dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ touto dopravní značkou neřídil, neboť v rozporu s pokyny uvedenými na parkovacím automatu si po zastavení na parkovišti nesplnil povinnost vyzvednout parkovací lístek a bezodkladně ho umístit na čelní sklo vozidla“
36. Z uvedeného výroku je patrné nejen to, že vozidlo bylo zaparkováno v ulici Kratochvílova v Přerově, ale právě i to, že k zaparkování došlo v té její části, nacházející se před budovou pošty, tedy místo parkování vozidla bylo konkretizováno ještě umístěním vozidla ve vztahu k určité budově, přičemž je v České republice obecně známé a používané, že pod pojmem pošta se rozumí Česká pošta, s. p. a stalo se tak v místě, kde bylo povoleno parkování pouze se zaplaceným parkováním, tedy jinak řečeno v místě označeném dopravní značkou parkoviště s parkovacím automatem. Skutkové okolnosti spáchaného

správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem správního rozhodnutí vyznačeny dostačujícím způsobem.

37. Ve výroku je tedy podrobně popsáno dodržování jaké povinnosti, jež vykazuje znaky přestupku, žalobkyně jako provozovatelka vozidla nezajistila, a to takovým způsobem, že tento skutek není zaměnitelný s jiným. Konkrétně je uvedeno místo (v Přerově na ulici Kratochvílova před budovou pošty), čas (9. 11. 2015 v době kolem 10:15 – 10:35 hodin), způsob spáchání (řidič motorového vozidla na parkovišti označeném dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ touto dopravní značkou neřídil, neboť v rozporu s pokyny uvedenými na parkovacím automatu si po zastavení na parkovišti nesplnil povinnost vyzvednout parkovací lístek a bezodkladně ho umístit na čelní sklo vozidla) a popis konkrétní dopravní značky, která vymezuje placené parkování (IP 13c). Je také konkrétně uvedeno, která zákonná ustanovení žalobkyně porušila coby provozovatelka vozidla (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Dle krajského soudu tedy obsahuje odsuzující výrok rozhodnutí magistrátu všechny podstatné náležitosti.
38. Krajskému soudu jsou známy závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu, které žalobkyně uvedla v žalobě, nicméně má zato, že tato rozhodnutí nejsou v rozporu s výše uvedenými závěry krajského soudu, neboť nelze odhlédnout od skutkových okolností, za kterých byla vydána, které jsou odlišné od skutkových okolností nyní projednávané věci. Dle krajského soudu tak žalobkyní uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu na nyní projednávanou věc s ohledem na její specifičnosti nedopadají.
39. Rovněž tuto námitku žalobkyně krajský soud důvodnou neshledává.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu

40. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla spáchal přestupek, když tato skutečnost vyplývá pouze z „Oznámení o zjištěném přestupku“, které je svojí povahou úřední záznamem a nemůže tak být považován za důkazní prostředek.
41. V rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47 Nejvyšší správní soud konstatoval, že v situaci, kdy „*již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil*“ a žalobci se nepodaří „*účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů*“, nemůže být v řízení před správními soudy úspěšný.
42. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. ledna 2015, č. j. 6 As 229/2014 – 82 (uveřejněný na www.nssoud.cz), bylo správné, že krajský soud „*při věcném hodnocení vznesené námitky zohlednil mimo jiné i fakt, že byla uplatněna poprvé až v žalobě. Věrohodnost tvrzení stěžovatele i jím předložených důkazů to nepochybně dosti snižuje, obzvlášť s ohledem na to, že svou procesní pasivitu v tomto směru nijak nevysvětlil.*“ Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. května 2017 č. j. 10 As 24/2015-71 (uveřejněný na www.nssoud.cz) uznal, že „*pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.*“
43. V posuzované věci se z obsahu správního spisu podává, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování nevycházel pouze z předložených fotografií a z oznámení o spáchání

přestupku, ale k dispozici měl též kopii průpisu hlášenky Městské policie Přerov, jehož prvopis byl zanechán za předním sklem předmětného automobilu, a ze které se podává, že předmětné vozidlo mělo stát v místě zpoplatněného stání v době od 10:15 hod. do 10:35 hod., tedy v době, kdy je stání v uvedeném úseku zpoplatněno (jak se podává z dodatkové tabulky nacházející se pod značkou IP 13c, která je rovněž zachycena na jedné z fotografií). Všechny fotografie pak tvoří jeden celek zachycující, že v místě, kde stálo předmětné vozidlo, je úsek zpoplatněného stání vyznačený svislou dopravní značkou IP 13c s dodatkovou tabulkou, že zpoplatněno je stání v době Po-Pá od 8:00 do 18:00 hod. a v So v době od 8:00 do 12:00 hod. s tím, že na příslušném parkovacím automatu je obsažena informace o povinnosti řidiče (byť na fotografii špatně čitelná) zakoupený parkovací lístek umístit za čelní sklo vozidla. Z fotografií předmětného vozidla se pak podává, že na vozidla nebyl parkovací lístek umístěn (pouze je na jedné fotografii zřejmé, že za čelním sklem je umístěn prvopis výše uvedené hlášenky). Fotografie vozidla jsou jasné a zřetelné, včetně zachycení jeho skel. Z fotografií je též patrné, že vozidlo stojí v místě, které je vyznačeno a určeno k parkování (jsou zřetelné vymezené pruhy k parkování na pozemní komunikaci) a že vozidlo stojí na pozemní komunikaci a nikoliv např. na chodníku. Spojení fotografií a průpisu hlášenky tak dává objektivní, průkazný, transparentní a přezkoumatelný obraz naplnění citované skutkové podstaty přestupku. Krajský soud si je vědom toho, že fotografie založené ve správním spise neobsahují datum jejich pořízení, avšak ve spojení s průpisem hlášenky nemá krajský soud jakoukoliv pochybnost o tom, že tyto fotografie byly pořízeny v období od 10:15 do 10:35 hod. dne 9. 11. 2015 (což byl pracovní den), tedy v době, kdy bylo parkování v daném úseku zpoplatněno. Oznámení o spáchání přestupku je pak s těmito fotografiemi zcela v souladu, byť je třeba zdůraznit, že správní orgány svá rozhodnutí pouze na oznámení o spáchání přestupku nezaložily.

44. Pokud žalobkyně v žalobě namítala, že v daném úseku je zpoplatněno parkování jen v určité hodiny a z pořízených fotografií nelze dovodit, že byly pořízeny právě v době zpoplatněného parkování, pak považuje krajský soud tuto námitku za účelově žalobkyní vznesenou, neboť žalobkyně tuto námitku vznesla až v žalobě. V průběhu správního řízení se jí nebránila a datum a hodinu pořízení fotografií nijak nezpochybňovala. Rovněž netvrdila, že by uvedené vozidlo parkovalo na daném místě v jiný čas jinou dobu (nezpoplatněnou), pouze zcela obecně uvedla, že řidič vozidla uvádí, že na daném místě dne 9. 11. 2015 neparkoval. Uvedené tvrzení však nekoresponduje s listinami a fotografiemi založenými ve správním spise. Toto tvrzení (nijak důkazně podložené) opět žalobkyně uvedla až v žalobě.
45. Rovněž za účelovou považuje krajský soud námitku žalobkyně, že nelze s jistotou tvrdit, že řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek. I tuto námitku žalobkyně uvedla až v žalobě. Je to opět žalobkyně, kdo může tvrdit, že nebyly splněny předpoklady pro daný typ přestupku, avšak i zde žalobkyně pouze obecně spekuluje o tom, že nelze tvrdit, že řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek (za situace, kdy na druhé straně řidič vozidla má tvrdit, že v daný den na daném místě neparkoval), aniž by jednoznačně tvrdila, zda řidič vozidla měl či neměl zakoupen parkovací lístek a toto své tvrzení důkazně podložila.
46. Z výše uvedeného vyplývá, že uvedené námitky žalobkyně, nově sdělené až v žalobě, nijak důkazně podložené, nemohou zakládat pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění učiněných správními orgány. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalobkyně ve správním řízení pouze vznesla námitky do nenařízení ústního jednání a námitky do

nesplnění předpokladů pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (s tvrzením, že označila konkrétního řidiče). Jiné námitky ve správním řízení nevnesla.

47. Nepřiléhavým je též odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30A 80/2015-43, neboť zde uvedené závěry stran použitých fotografií se týkají jejich kvality zachycení tvrzeného deliktního jednání. V nyní posuzované věci však krajský soud považuje ve správním spise založené fotografie za zcela průkazné.

K námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla

48. Krajský soud si je vědom, že v současné době je u Ústavního soudu podán návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16), avšak i přes uvedené je toho závěru, že napadené ustanovení je s Ústavou a Ústavním pořádkem souladné.
49. V rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40 (uveřejněném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*Shrnuto a podtrženo, vezmeme-li v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)], za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinení; § 125f odst. 1 písm. c)], kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5], - a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4], a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“ Důvody vedoucí k tomuto závěru Nejvyšší soud rozvedl v bodech 22 a 23 uvedeného rozsudku.*
50. Krajský soud nemá důvodu se od těchto závěrů jakkoliv odchylovat a s nimi plně souhlasí. Nelze totiž odhlédnout i od skutečnosti, že důvodem pro přijetí právní úpravy zakotvující odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu bylo přestupci zcela nepřiměřené zneužívání účelové výmluvy na osobu blízkou a tedy veřejný zájem na takové úpravě přesahuje možné negativní důsledky v právní sféře provozovatele vozidla.
51. Ani poslední námitku žalobkyně tak krajský soud důvodnou neshledává.

Závěr

52. S ohledem na vše výše uvedené považuje krajský soud námitky žalobkyně za nedůvodné a napadené rozhodnutí žalovaného za řádné a zákonné, a proto zamítl žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

F. Náklady řízení

53. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení u jednání dne 20. 3. 2018 vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 20. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu